

trække private Bekvemmeligheder for Undervisningen. — Den høitærede Minister erklærede, at der ikke blev Noget af Lanten om et Nationalmuseum. Dette er meget beroligende at høre, saa meget mere, som saadanne Bygninger, Museer, i Almindelighed begynde med en lille Antydning paa et eller andet Sted, og denne Antydning voger da senere. Saa kommer der en Grund, som først ikke bliver bevilget, dernæst bliver den bevilget, efterhaanden kommer Planen, og inden man veed et Ord af det, er der bygget en Bygning. Saaledes er det gaaet med denne Sag, og der er ogsaa en Mulighed for, at det kunde gaa saaledes med et Nationalmuseum. Denne Sag begyndte, som man vil erindre, ganske stille og hemmeligt med, at der førtes høist interessante Forhandlinger, hvorigennem flere af Statens Ministerier bleve enige om at komme til et Resultat, som egentlig ikke var til Fordel for Statskassen, men som skaffede dette Areal tilveie. Derefter kom man til Rigsdagen og sagde, at nu var dette afgjort, nu skulde der blot tilveiebringes en Form paa Finantsloven, hvorved denne Grund blev slaaet fast som givet til Akademiet. Der var Ingen, der anede Andet, end at der endnu kun var Tale om en Grund, og dette Spørgsmaal blev ved at holde sig lige til ifjor, da der endnu kun var Tale om Grund; saa spurgte Finantsudvalget, hvorledes man tænkte sig at bygge paa denne Grund, og hvor Pengene skulde komme fra, og saa kom der paa en Gang, efter at man var dreven frem af Finantsudvalget, en Erklæring fra Akademiet, som sagde, at disse Penge skulde Rigsdagen naturligvis ogsaa bevilge, og nu i Aar kommer der et Forslag om, at Rigsdagen skal give en meget betydelig Sum, henved en halv Million Kroner, foruden et Laan, for at dette kan komme i Stand. Dette er en Maade, hvorpaa Sagerne ganske vist maaske fremmes, men som ikke bidrager til at gjøre Thinget tillidsfuldt. Det er ganske naturligt, at man, naar man har en Erfarung i saa Henseende og veed, hvad en saadan lille Antydning kan blive til, at den kan blive til 500,000 Kroner, bliver betænkkelig, naar man paa een Gang i Finantslovens Motiver ser en Bemærkning som denne: „Det man efter det Foranførte tør anse Onsket om at overflytte Samlingen til det nævnte Lokale tilstrækkelig motiveret, skal man endnu kun tilføie, at selv om der i en nær Fremtid turde være Udsigt til Opførelsen af et Nationalmuseum, i hvilket da baade Malersamlingen og Kobberstiftsamlingen formentlig vilde faae Plads, ville de ovennævnte Udgifter, hvorved det her omhandlede Lokale sættes i brugbar Stand ogsaa til andet Niemod, saaledes paa ingen Maade være spildte.“ Jeg siger: efter som denne Sag er vorjet op, maa man have en ganske naturlig Frygt for, at der ogsaa vil voge Noget ud af Sagen om National-

musæet, og hvis dette skulde ske — thi Rigsdagen er en meget godmodig Institution i den Slags Sager, naar man blot tager det succesjunt — saa forekommer det mig tvivlsomt, om man virkelig vilde have Nytte af dette Museum. Det kunde jo være, at Nationalmusæet tog det Sele, og at man saa igjen skulde flytte Sculptursamlingerne ud af det Lokale, det havde faaet; det er Noget, man ikke kan vide; men nu have vi jo hørt, at den høitærede Minister ikke tror paa et Nationalmuseum. — Angaaende Udstillingsfonden savnede jeg enhverformhelt Oplysning fra Ministeriets Side. Den høitærede Minister sagde, at man ganske vist ogsaa havde set Sagen igennem i Ministeriet, og at man der var kommen til det Resultat, at Udstillingsfonden virkelig ikke kunde bære Mere; men nogen egentlig Argumentation hørte jeg ikke, og jeg tilstaar, at jeg har meget ondt ved at forstaa, hvorledes denne Fond, der har saa store Indtægter, ikke kan bære sig. Der som Fonden brugte hele Kapitalen til Bygningen, saa vilde den alligevel ganske rolig kunne opfylde alle de Forpligtelser, som den til Dato har at opfylde, og jeg maa derfor sige, at jeg aldeles ikke forstaar dette. Den høitærede Minister sagde: nu er Fonden engang bunden; man kan vel gjøre dette om, men der er ingen Grund til at gjøre den Slags Ting om, thi ved at gjøre det om, vilde det formaal ikke naas, som man har sat sig ved at binde en Del af Kapitalformuen. Det forekommer mig imidlertid, at der allerede her vistnok maa være tilfugtet en Omgjørelse heraf; thi af den Beretning, jeg her har om Fondens Virksomhed, fremgaar det, at Komiteen under 22de Juni 1874 indstillede til Ministeriet, at, da Fonden havde naaet en Størrelse af 150,000 Rd., altsaa af over 300,000 Kr., saa androg den paa, at det Beløb af 50,000 Rd., der tidligere var fastbundet til Pensioner og Understøttelser, deri indbefattet de Pensioner, der paahvilede Fonden af Hensyn til dens Forpligtelser ligeoverfor Akademiet, maatte blive forøget med andre 50,000 Rd., altsaa til 100,000 Rd. eller til 200,000 Kr. Dette Beløb af Fonden er altsaa bundet; men da denne bestaar af noget over 300,000 Kr., saa ser jeg ikke ret, hvorledes der overhovedet kan ske den Anvendelse, som her omtales, af Halvdelen af de 300,000 Kr., eller 150,000 Kr., uden at man kommer til at røre ved det, der allerede er bundet. Jeg veed det ikke, men det forekommer mig, at, naar man sammenholder Summerne, følger deraf, at enten maa Fonden være vorjet i de sidste Aar, eller ogsaa rører man ved den bundne Del af Fonden; men naar man rører noget ved den, saa kan jeg ikke indse, hvorfor der ikke skulde kunne røres mere ved den; dog dette er overhovedet ligegyldig. Hvorfor jeg har tilladt mig at fremhæve alle disse Momenter, er kun for at gjøre gjældende, at der ikke er Tale om en For-